

קידושין ב-א

עניין: מסכת קידושין - דאסר לה אכולי עלמא כהקדש

רסיסי לילה אות יז

ישראל קדושים אות ה'

ה' ודבק בו, וזה מסטרא דמסאבא. וזה כל עיקר לשון קדושה כהקדש דכולי עלמא בדילי מיניה כמו שאמרו פסחים ו' א', וכן קדושי אשה דאסר לה אכולי עלמא כהקדש כמו שאמרו קדושין ב' ב', ובתוספות שם דפשיטיה לשון הזמנה ויחוד לו. והא בהא תליא, דעל ידי זה שמיוחדת לו היא מובדלת מאחרים. וכן המיוחד לשמים ובדיל מכולי עלמא, וכן ישראל קודש לה' ועל ידי זה בדולים מכל העמים. ומקרא מפורש הוא בסוף פרשת קדושים, והייתם לי קדושים וגו' ואכדיל אתכם מן העמים וגו', דעל ידי זה הוא ההבדלה. ובתורת כהנים שם ומביאו רש"י שם אם מובדלים אתם (מהם, הרי אתם שלי), ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו כו'.

[א] השגת הגילוי רק מתוך ההעלם, כדרך שאמרו (זח"ג מז, ב) מאן דיתבי בצערא כו'⁴³ מה שאין כן מי שמורגל בתענוגים. ואין בטובה למעלה מעונג, ועיקר ההשגה הוא רק כפי העונג שמשגיג מזה. וזה ענין שאמרו (סנהדרין צג, א) צדיקים גדולים ממלאכי השרת, ומצינו כמה פעמים להיפך כמו שכתב הראב"ע, דודאי השגת מלאכים גדולה כמו שכתב רמב"ם.⁴⁴ רק הם אין להם עונג, כמו שאמרו (שבת פט, א) כלום יש יצר רע ביניכם, דהעונג נמשך רק מן ההיפך. וזהו יתרון האור כשהוא מן החושך, כידוע דעונג הוא עומק ראשית שלמעלה מן השכל, כטעם תתענג על ה', פירוש שם הוי"ה הוא התפשטות המושג, והעונג הוא דביקות כמה שלמעלה מהמושג, והעם ההולכים בחושך הם ראו אור גדול, פירוש גדול הוא ממדת גדולה דהש"י, דהיינו התפשטות עד אין שיעור, כי הוא למעלה מן השיעור, כענין (שם קיח, א) המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים. כי כח העונג הוא למעלה מקו המידה, כי להשגה יש מדה וגבול מה שאין כן לעונג. וזה ענין ברייתו של עולם כרישא חשוכא כו' (שם עז, ב), דבריאת העולם היתה על דבר זה להשיג מדת העונג, וזה אי אפשר רק על ידי

קדשים, ובכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה ותאוה שם אתה מוצא קדושה (כמ"ש ויק"ר כד, ו). דזה טעם קדושה - פרישות מתאות רק מוקדש להש"י, כי זה היפך זה, השקוע בתאות נאמר לתאוה יבקש נפרד שהוא נפרד מהש"י, מה שאין כן בקדושה מוקדש לשמים, כמו קדושי אשה פירשו רז"ל (קידושין ב, ב) לשון הקדש

שם משמואל ויקהל תרע"א

לישנא דריבנן דאסר לה אכ"ע כהקדש. וזה שאנו מברכין אשר קדשנו בעת עשיית המצוות, כי באמת איך אדם כמונו מלובש בלבוש חומרי אשר מצואתו עדיין לא דחץ יבוא לגשת לעשות מצוות שהן רמ"ח אברים דמלכא, אבל הכל הוא לעומת שאדם משים אל לבו כנ"ל ומתרחק מענינים עצמיים, כאילו הוא אשה מתקדשת מיוחדת ומזומנת רק לעבודתו יתברך, כ"כ הוא מתקרב וראוי לשרת למלך הכבוד. וכעין שאמר משה לאהרן (ויקרא ט') קרב אל המזבח, ובת"כ משל למלך בו"ד שנשא אשה והיתה מתביישת מלפניו ונכנסה אחותה אצלה אמר לה על מה נכנסת לדבר זה אלא שתשמשי את המלך וכו'. וכל מה שאדם מתרחק יותר מפחיתות העוה"ו מתקרב יותר ומתדבק בהש"י. והנה במשל אירוסין אין לו לבעל